

Arrest

nr. 274 780 van 29 juni 2022
in de zaak X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
 Mont Saint-Martin 22
 4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. ANDRIEN en F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienen op 31 mei 2018 een asielaanvraag in.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist op 30 november 2020 om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen te weigeren. Tegen deze beslissing dienen zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 260 885 van 20 september 2021.

De verwerende partij geeft op 26 oktober 2021 aan elke verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming af. Dit zijn de bestreden beslissingen en deze zijn als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), 2d 3ie verklaart te heten,

naam : A.
voornaam : B.
geboortedatum : 07.08.1987
geboorteplaats : Grozny
nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

en

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A. + 2 minderjarige kinderen: A. I. (15102143132) +
voornaam : K. A. Y. (20022832772)
geboortedatum : 29.08.1994
geboorteplaats : Grozny
nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 39/79 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, van het hoorrecht, van het gelijkheidsbeginsel, en van de zorgvuldigheidsplicht. Verder verwijten de verzoekende partijen de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

“Verzoekers hebben een cassatieberoep ingediend tegen Uw arrest nr. 260.885 van 20 september 2021 tot afwijzing van hun verzoeken om internationale bescherming. De procedure is nog steeds in behandeling.

Volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: ‘Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen’.

De doeltreffendheid van het cassatieberoep vereist de aanwezigheid van verzoekers op het grondgebied, anders zou hun beroep zonder voorwerp worden verklaard (RvV - arresten nr. 41.230 van 31 maart 2010 ; nr. 72.888 van 9 januari 2012 ; nr. 88.628 van 28 september 2012 ; nr 155.126 van 22 oktober 2015 ; nr. 137.802 van 2 februari 2015 ; nr. 135 094 van 16 december 2014).

Indien de wet voorziet in een cassatieberoep en indien verzoekers gebruiken hebben gemaakt van hun recht om dit beroep in te stellen, moet de procedure kunnen worden voortgezet tot het einde ervan, hetgeen de aanwezigheid van verzoekers op het grondgebied vereist, zoals erkend door de Belgische Staat zelf. Dit beroep moet effectief en eerlijk zijn, net als elk ander rechtsmiddel, anders wordt het onbestaand. Zoals advocaat-generaal Mengozzi in zijn conclusie van 15 juni 2017 schreef (zaak C-181/16, Gnandi/ België):

“90. Wat de periode betreft na het arrest van de RVV van 31 oktober 2014 en na de instelling van het administratieve cassatieberoep tegen dat arrest, zij eraan herinnerd dat het Hof in het arrest van 28 juli 2011, Samba Diouf (C 69/10. EU.C2011:524), heeft gepreciseerd dat richtlijn 2005/85 niet oplegt dat in rechtspraak in twee instanties wordt voorzien, alsook dat het beginsel van doeltreffende rechterlijke bescherming een particulier een recht op toegang tot een rechter verleent en geen recht op meervoudige aanleg. (39)

91. Uit de bovenstaande overwegingen volgt evenwel dat ten aanzien van de asielzoeker een terugkeerprocedure op grond van richtlijn 2008/115 kan worden ingeleid wanneer de wetgeving van een lidstaat in een dubbele aanleg voorziet en de asielzoeker toestaat op het grondgebied van die lidstaat te verblijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel in beroep of in cassatie”

Het arrest Ghandi spreekt zich niet uit over deze kwestie maar bevestigt alleen dat het recht op een tweede jurisdictieniveau niet bestaat. Wat betreft de terugkeermaatregel tegen een asielzoeker en het georganiseerde beroep daartegen is het arrest Ghandi daarentegen zeer duidelijk (HvJ - arrest van 19 juni 2018, § 58): “Hieruit volgt dat de in het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het beginsel van non-refoulement besloten liggende bescherming op het gebied terugkeerbesluiten en eventuele verwijderingsbesluiten, moet worden verzekerd door de persoon die om internationale bescherming verzoekt een recht toe te kennen op een doeltreffend beroep met van rechtswege schorsende werking bij ten minste één rechterlijke instantie’ (in dezelfde zin - zien arrest van 18 december 2014, Abdida. C-562/13, EU:C:2014:2453, punten 52-53 ; arrest van 17 december 2015, Tall. C-239/14, EU:C:2015:824. punten 57-58).

De Belgische wet voorziet echter niet in een beroep met automatische opschortende werking tegen een verwijderingsmaatregel tegen een asielzoeker (artikel 39/79 van de wet van 25 december 1980), aangezien de opschorting moet worden aangevraagd.

Integendeel kan een cassatieberoep in bepaalde opzichten een opschortende werking hebben. Volgens artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet:

“Art. 9bis §1 (...) De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken (...).

Art. 9ter §2 (...) De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet. toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag ».

Een ontvankelijke asielzoeker in cassatie die een aanvraag tot verblijf op grond van artikelen 9bis en 9ter van de wet wenst in te dienen, wordt dus gelijkgesteld met een asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing is geweest (in dezelfde zin, zien infra het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 van het Grondwettelijk Hof): hij hoeft geen identiteitsdocument voor te leggen en hoeft zich dus niet tot zijn autoriteiten te wenden om dit te verkrijgen. Zolang het cassatieberoep niet wordt afgewezen, worden verzoekers volgens de wetgever nog steeds beschouwd als asielzoekers die geen contact kunnen onderhouden met de autoriteiten van het land waarvoor ze een vrees voor vervolging inroepen. Hoe kan het gerechtvaardigd zijn dat asielzoekers in cassatie daarentegen rechtstreeks kunnen worden gerepatriëerd naar hun land van herkomst?

Volgens artikel 6 van de wet van 12 januari 2017 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen : “§1 (...) Tijdens de behandeling van het cassatieberoep is er slechts recht op materiële hulp nadat het cassatieberoep toelaatbaar is verklaard met toepassing van artikel 20. § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 ’.

Volgens het wetsontwerp betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (Doe 51 2565/001): “Bovendien wordt gespecificeerd dat er opvang verstrekt wordt gedurende de periode tussen de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en de datum waarop het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State ingediend wordt. Deze oplossing, waarmee getracht wordt om de continuïteit van de hulp te waarborgen, is in overeenstemming met de rechtspraak van de arbeids- gerechten die het tegendeel strijdig achten met de geest van het arrest van het Arbitragehof van 22 april 1998. Om het beroep op rationele wijze te kunnen voorbereiden en uitvoeren, moet de betrokkene tijdens deze

overgangperiode een menswaardig leven kunnen leiden. Indien hem hulp zou onzegd worden, zou dit een daadwerkelijk rechterlijk beroep in de weg staan en een onevenredige beperking vormen van het recht om beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State '.

Volgens het arrest nr 43/98 van 22 april 1998 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld : 'B 32 Evenwel, vermits de wetgever, om een einde te stellen aan uiteenlopende interpretaties, de term « definitief » door « uitvoerbaar » heeft vervangen, wordt de vreemdeling de maatschappelijke dienstverlening onzegd, zelfs indien hij een beroep tot vernietiging - al dan met samen met een vordering tot schorsing - heeft ingesteld dat hangende zou zijn bij de Raad van State.

B.33. Het staat aan het Hof te onderzoeken of een dergelijke bepaling niet discriminerend is in zoverre zij, ten nadele van een categorie van personen, inbreuk maakt op het recht op maatschappelijke dienstverlening en op het recht op het daadwerkelijk uitoefenen van een jurisdictioneel beroep.

B.34. De procedureregels die voor de Raad van State van toepassing zijn, maken het mogelijk op korte termijn de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot vernietiging te verwerpen die kennelijk onontvankelijk of kennelijk niet gegrond zouden zijn (artikelen 12 tot 15 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, artikelen 93 en 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State). Een dergelijke procedure maakt het mogelijk binnen een termijn die korter is dan die welke is bepaald in de artikelen 11, 22, 58 en 59 van de wet van 15 juli 1996, de beroepen te verwerpen die als enig doel zouden hebben het voordeel van de maatschappelijke dienstverlening onterecht te verlengen.

B.35. Aangezien er een procedure bestaat om de dilatoire beroepen weg te werken, is het overdreven daarnaast nog te bepalen dat het recht op maatschappelijke dienstverlening wordt ontnomen aan alle asielzoekers van wie de vordering werd verworpen en die om die reden een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten, terwijl zij de met toepassing van artikel 63/3 van de wet genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voor de Raad van State hebben aangevochten.

B. 36. Gelet op de aard van de in het geding zijnde beginselen blijkt de aangevochten maatregel een onevenredige beperking in te houden van de uitoefening van de fundamentele rechten vermeld in B.33. Hij schendt derhalve de artikelen 10 en 11 van de Grondwet".

Uit artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 en het arrest nr. 43/98 blijkt dat:

- Het verzoek om internationale bescherming van een asielzoeker wordt pas definitief afgewezen nadat de Raad van State het in cassatie heeft afgewezen.
- Tot het arrest van de Raad van State heeft hij opvang bij Fedasil.
- En dit in naam van de daadwerkelijke uitoefening van het recht op een gerechtelijk en doeltreffend rechtsmiddel, teneinde een onevenredige beperking van het recht om een beroep in te stellen bij de Raad van State te voorkomen.

In het domein van de opvang en de sociale bijstand, verleent een cassatieberoep bij de Raad van State verzoekers rechten die impliceren dat het cassatieberoep een opschortende werking heeft op elke uitzetting, om het recht op een effectief rechtsmiddel te garanderen. De asielprocedure wordt pas definitief vastgesteld wanneer de Raad van State een uitspraak heeft gedaan.

Bovendien, wanneer het CGVS beroep indient tegen een arrest van Uw Raad die het voordeel van de internationale bescherming toekent, schorst dit beroep de toekenning van het statuut.

De billijkheid, zoals voorgeschreven door artikel 47 van het Handvest, de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie en het beginsel van gelijkwaardigheid vereisen in dit geval dezelfde oplossing.

Ten slotte volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie : "Derhalve mogen de procesregels voor de vorderingen die worden ingediend ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan de rechtstreekse werking van het recht van de Unie ontnemen, niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke vorderingen naar nationaal recht gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel). en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk

maken (doeltreffendheidsbeginsel)” (arrest van 5 juni 2014, Kone e a. C-557/12. EU:C:2014:1317, punt 25 + arrest van 6 oktober 2015, Târçia, C 69/14 EU:C:2015:662, punt 27).”

Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre de verzoekende partijen daarin de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

Bij het beoordelen van de redelijkheid en/of evenredigheid van de genomen beslissing vermag de Raad zich niet in de plaats te stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid, hetgeen betekent dat hij alleen die beslissing als strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 5 november 2012, nr. 221.259).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de toepasselijke rechtsgrond vermeld waarop ze gebaseerd zijn, alsook de feitelijke omstandigheden die eraan ten grondslag liggen. Vanuit dit oogpunt is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissingen wordt melding gemaakt van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 30 november 2020 en van het arrest van de Raad van 20 september 2021. Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat de verzoekende partijen *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met een geldig visum”*, waardoor de gemachtigde van de minister, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, in beginsel verplicht was om aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De verzoekende partijen weerleggen in hun middel geen enkele van de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de minister en laten de concrete motieven van de beslissing ongemoeid.

De kritiek van de verzoekende partijen in hun middel heeft betrekking op de gevolgen van de voorziening in cassatie die zij hadden ingesteld tegen het arrest van de Raad van 20 september 2021. Volgens de verzoekende partijen dient van het cassatieberoep bij de Raad van State een schorsende werking uit te gaan, zoals bedoeld in artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 47 van het Handvest. Het laken van het gebrek aan een schorsend beroep komt evenwel neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.964). Bovendien ontberen de verzoekende partijen elk belang bij hun kritiek omdat het cassatieberoep dat zij hadden ingesteld tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2021 op 15 december 2021 niet-toelaatbaar werd verklaard.

Daarnaast is de verwijzing van de verzoekende partijen naar de conclusies van de advocaat-generaal in de zaak Gnandi weinig dienstig. Het Hof van Justitie heeft immers in zijn arrest (HvJ 19 juni 2018, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, nr. C-181/16, §§ 42 en 67) gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit- in eerste aanleg dus de commissaris-generaal- ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg wordt volgens het Hof geboden door artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet omdat aan de persoon die om internationale bescherming verzocht heeft, het recht wordt toegekend om tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep op het Belgische grondgebied te verblijven. *In casu* werd het verzoek om internationale bescherming zowel in eerste aanleg als in graad van beroep geweigerd (RvV 20 september 2021, nr. 260 885). De verzoekende partijen kunnen dus niet voorhouden dat de handelwijze van de gemachtigde van de minister zou indruisen tegen de lering van het arrest Gnandi. Zij kunnen evenmin hard maken dat zij geen doeltreffend beroep met schorsende werking hebben kunnen aanwenden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

Voorts stelt de Raad vast dat de overpeinzingen van de verzoekende partijen betreffende een verzoeker om internationale bescherming die aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend en de verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 22 april 1998 betreffende het recht op maatschappelijke dienstverlening en de rechtspraak van het Hof van Justitie onmogelijk kunnen worden betrokken op de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen. Het huidige geding betreft immers een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten- verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*). De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij aanvragen om machtiging tot verblijf hebben ingediend of dat er in hun geval automatisch een beroepsmogelijkheid met schorsende werking zou moeten ontstaan.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische en feitelijke overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Voorts tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek, noch van een schending van het evenredigheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partijen hebben ook geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU